

758.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 30 sierpnia 1928 r.

w sprawie wykonania art. 7 i 98 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. o stosunku służbowym profesorów szkół akademickich i pomocniczych sił naukowych tych szkół.

Na podstawie art. 7, 98 i 114 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 lutego 1928 r. o stosunku służbowym profesorów państwowych szkół akademickich i pomocniczych sił naukowych tych szkół (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 204) zarządzam co następuje:

§ 1. Brzmienie ślubowania, składanego przy pierwszej nominacji na profesora oraz przy nominacji po przerwie w służbie profesorskiej, jest następujące:
„Ślubuję, że na powierzonym mi stanowisku profesora szkoły akademickiej przyczyniać się będę ze wszystkich sił do ugruntowania wolności i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której zawsze wiernie służyć będę, wszystkich obywateli kraju w równym mając zachowaniu, przepisów prawa strzec będę pilnie, obowiązki mego stanowiska spełniać gorliwie i sumiennie, a tajemnicy urzędowej dochowam”.

Ślubowanie składa profesor na ręce rektora w obecności dziekana wydziału, na którym został mianowany, przez odczytanie brzmienia ślubowania.

Po złożeniu ślubowania profesor podpisuje odczytany tekst, pod którym rektor i dziekan stwierdzają swemi podpisami, że ślubowanie zostało złożone, podając datę ślubowania.

§ 2. Tekst przyrzeczenia, składanego przy pierwszej nominacji oraz przy ponownej nominacji po przerwie przez pomocnicze siły naukowe jest następujący:

„Przyrzekam być pomocnym profesorowi, któremu będę podlegał w prowadzeniu pracy naukowej, pedagogicznej i administracyjnej, wypełniać jego polecenia służbowe, w służbie i poza służbą strzec powagi mego stanowiska i unikać wszystkiego, co mogłoby obniżyć godność mego stanowiska i zaufanie, którego ono wymaga, wszelkie prośby, przedstawienia i zażalenia w sprawach służbowych, przesyłać na ręce profesora, któremu służbowo podlegać będę, uzyskiwać zezwolenia jego na wszelkie płatne zajęcia uboczne, wypełniać obowiązki, określone w regulaminie zakładu, donosić natychmiast profesorowi o każdej przeszkodzie w pełnieniu obowiązków, wywołanej czy to chorobą, czy innymi uzasadnionymi powodami i na żądanie profesora udowodnić tę przeszkodę”.

Tekst ślubowania pomocniczych sił naukowych przy nominacji na stałe jest następujący:

„Ślubuję, że na powierzonym mi stanowisku pomocniczej siły naukowej przyczyniać się będę ze wszystkich sił do ugruntowania wolności, niepodległości i potęgi Rzeczypospolitej Polskiej, której zawsze wiernie służyć będę, wszystkich obywateli kraju w równym mając zachowaniu, przepisów pra-

wa strzec będę pilnie, obowiązki mego stanowiska spełniać gorliwie i sumiennie, a tajemnicy urzędowej dochowam”.

Przyrzeczenie i ślubowanie składają pomocnicze siły naukowe na ręce rektora w obecności dziekana właściwego wydziału przez odczytanie brzmienia przyrzeczenia, bądź ślubowania.

Po złożeniu przyrzeczenia, bądź ślubowania, pomocnicza siła naukowa podpisuje odczytany tekst, pod którym rektor i dziekan stwierdzają swemi podpisami dokonanie przyrzeczenia, bądź ślubowania, podając jego datę.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Switalski

759.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 11 września 1928 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmiany § 9 oraz uzupełnienia § 12 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie ustępu 1 art. 12 oraz art. 77 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 9 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317), zmieniony częściowo rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 875), w brzmieniu, nadanem mu rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 111), otrzymuje brzmienie następujące:

„Ustala się następujące normy podatku od towarów, przywożonych drogami żelaznymi normalnotorowemi i wąskotorowemi (dojazdowemi) do miast, które przed dniem 1 lipca 1923 r. uzyskały zatwierdzenie statutów o pborze samoistnych podatków od towarów przywożonych lub wywożonych:

- I. a) dla gminy m. st. Warszawy podatek nie może przekroczyć kolejowej opłaty przewozowej za odległość 40 klm.,
- b) dla gmin m. Łodzi, Lwowa, Krakowa i Wilna podatek nie może przewyższać kolejowej opłaty przewozowej za odległość 30 klm.,
- c) dla pozostałych uprawnionych gmin miejskich podatek nie może przenosić kolejowej opłaty przewozowej za odległość 10 klm.

Od przesyłek jednostkowych zwyczajnych i pośpiesznych, za które opłata przewozowa oblicza się według sztuki, a nie według wagi podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przekroczyć:

1) Za konie i bydło rogate rosłe — 2 zł od sztuki,

2) za inne zwierzęta — 50 groszy od sztuki.

II. Podatek od towarów, przywożonych z odległości nie dalszej niż 50 klm., dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.

Nadto dla wymienionych w p. I pod pozycją a) i b) gmin miejskich podatek od towarów, przywożonych z odległości od 50 do 200 klm., nie może przewyższać opłaty przewozowej za odległość 20 klm.

III. Podatek od drobnych przesyłek o wadze do 20 klg. nie może przewyższać dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.

IV. Od ładunków, poniżej wymienionych, podatek dla wszystkich uprawnionych gmin miejskich nie może przewyższać na kolejach normalnotorowych i kolejkach dojazdowych połowy kolejowej opłaty przewozowej za odległość 5 klm.:

- 1) budulec drzewny nieobrobiony, drzewo celulozowe i osikowe,
- 2) cegły i dachówki,
- 3) cement,
- 4) drzewo opałowe,
- 5) jaja,
- 6) kamienie, minerały surowe i zgruba obrobione,
- 7) karpina,
- 8) ryż surowy, kasza krajowa, groch i otręby,
- 9) kości surowe,
- 10) kwas siarkowy i solny i sól glauberska,
- 11) masa drzewna i celuloza, budulec obrobiony,
- 12) masa kamienna,
- 13) melasa,
- 14) mleko i jego przetwory (nabiał),
- 15) nawozy sztuczne i naturalne oraz fosforyty,
- 16) odpadki skór i obrzynki do 4 cm. szerokości,
- 17) papa dachowa,
- 18) pasza, trawa, siano, słoma, plewy,
- 19) piasek, żwir i glina,
- 20) rudy, żuźle, szlaka, wypalki piritowe,
- 21) smoła węglowa surowa i preparowana oraz gudron,
- 22) szkło tłuczone,
- 23) szmelc,
- 24) szmaty,
- 25) wapień, dolomit palone, oraz wapno,
- 26) zboże w ziarnie, mąka zbożowa, chleb i suchary z chleba,
- 27) ziemniaki świeże, jarzyny, warzywa, buraki cukrowe oraz wytloki buraczane,
- 28) zwierzęta i ptactwo domowe żywe,
- 29) żelazo surowe (surówka), żelazo walcowane i odlewy z żelaza, stal w blokach i walcowana,

30) kaolina, siarka i soda, sprowadzane dla wyrobu ultramaryny.

V. Przez kolejową opłatę przewozową, służącą za podstawę do wymiaru podatku, należy rozumieć jedynie opłatę za przewóz wraz z opłatą stacyjną, z wyłączeniem zatem wszelkich innych opłat, a w szczególności następujących opłat i dopłat kolejowych, wymienionych w Części II Taryfy Towarowej polskich kolei normalnotorowych (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 112, poz. 953) w rozdziałach: III (opłaty za przewóz w wagonach krytych lub pod oponą), XIV (zwiększenie przewoźnego przez wzgląd na przewóz towarów lekkich i przestrzennych), XXIII (dopłaty za użycie wagonu - lodowni i dostarczony lód), XXVII (opłaty miejscowe za przewóz w obrębie tej samej stacji taryfowej), oraz w Wykazie opłat dodatkowych pod lit. C. Również przewidziane w części III i V Taryfy Towarowej polskich kolei normalnotorowych podwyższenie taryfy ze względu na przestrzenność i lekkość towarów oraz za nadanie przesyłki towarowej pośpiesznej na pociągi osobowe nie stwarza podstaw do zwiększonego poboru podatku, który pobierany być może jedynie według pierwotnych i niepowiększonych stawek przewozowych.

Przedmiotem podatku nie mogą być również dopłaty przewidziane w artykule 60 Przepisów przewozowych polskich kolei żelaznych (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 14, poz. 102).

Podatkowi od towarów przywożonych nie podlegają przesyłki nadzwyczajne, bagażowe i pocztowe oraz ładunki przewożone „transito”.

Za ładunki, przewożone przez stacje kolejowe „transito” uważać należy ładunki, które nie są wyładowywane, a przechodzą jedynie przez daną stację kolejową w dalszym kierunku ku stacjom, oznaczonym w listach przewozowych jako stacje przeznaczenia. Również jako przesyłki, przewożone „transito”, należy uważać ładunki, przywożone do stacji w obrębie miasta uprawnionego do poboru podatku, jako do stacji przeładunku lub przeznaczenia i następnie odsyłane koleją do innych stacji kolei normalnotorowych lub wąskotorowych poza obrębem miasta. Od tych ładunków, o ile są one wywożone poza obręb stacji, mogą wprowadzić gminy miejskie pobierać podatek, powinny jednak podatek ten zwracać po przedstawieniu dowodów, iż ładunki te uległy przeeksportowaniu do innych stacji kolejowych.

Nie są natomiast tranzytowymi ładunki towarów, które po przywiezieniu do stacji przeznaczenia przewożone są poza obręb miasta drogą kołową, lub też przewożone koleją na bocznicę przemysłową, leżące w obszarze tej samej gminy.

§ 2. Do § 12 rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1924 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w celu wykonania ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 317) dodaje się, jako ustęp trzeci, przepis następujący:

„Wartość artystyczną i naukową przedstawień kinematograficznych określa Minister Spraw We-

wewnętrznych przy sposobności wykonywania cenzury filmów".

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

760.

Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 22 września 1928 r.

w sprawie zmiany statutu Banku Ziemiańskiego w Warszawie.

Na zasadzie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. w sprawie statutów towarzystw kredytowych ziemskich i miejskich oraz zmiany statutów instytucji kredytowych, zatwierdzonych w drodze ustawodawczej przez b. władze zaborcze (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 326) zarządza się co następuje:

§ 1. Zezwala się Bankowi Ziemiańskiemu w Warszawie na zmianę statutu, który obecnie otrzymuje brzmienie, jak w załączniku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Załącznik do rozp. Min. Skarbu
z dnia 22 września 1928 r. (poz. 760)

S T A T U T

BANKU ZIEMIAŃSKIEGO.

I. Organizacja Banku.

§ 1.

Bank Ziemiański został założony w 1916 roku przez Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie.

Właścicielem Banku jest Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie, które odpowiada za zobowiązania Banku zgodnie z przepisami Ustawy Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.

§ 2.

Bank jest osobą prawną.
Siedzibą główną Banku jest miasto stołeczne Warszawa.

Działalność Banku rozciąga się na Państwo Polskie i zagranicę.

§ 3.

Bank ma prawo otwierać oddziały i agentury w kraju i zagranicą za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu.

§ 4.

Bank posiada pieczęć z firmą „Bank Ziemiański”.

§ 5.

Celem Banku jest prowadzenie wszelkich operacji w zakresie bankowości wchodzących ze szczególnym uwzględnieniem kredytu krótkoterminowego dla rolnictwa, a nadto prowadzenie i finansowanie prac, zmierzających do podniesienia produkcji rolnej w Rzeczypospolitej.

II. Kapitał.

§ 6.

Kapitał zakładowy Banku wynosi złotych 5.000.000.—, wpłaconych przez Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie.

Kapitał zakładowy Banku może być powiększony na zasadzie uchwały Ogólnego Zebrania Władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, zatwierdzonej przez Ministra Skarbu.

III. Operacje Banku.

§ 7.

W zakres czynności Banku wchodzi następujące operacje:

- a) dyskontowanie i redyskontowanie weksli krajowych, zagranicznych i innych zobowiązań pieniężnych;
- b) udzielanie pożyczek i otwieranie kredytów:
  - 1) na zastaw publicznych papierów procentowych, listów zastawnych, udziałów, akcji, obligacji, tudzież na zastaw dowodów wkładowych i asygnat kasowych, 2) na polisy, konosamenty, świadectwa składów towarowych (warranty), kwity kantorów przewozowych, frachty kolejowe i towarzystw żeglugi, na towary nie ulegające łatwemu zepsuciu najwyżej do 2/3 wartości tych towarów z zastrzeżeniem, aby towary te były ubezpieczone na sumę przewyższającą co najmniej o 10% udzieloną pożyczkę na czas przynajmniej o 1 miesiąc dłuższy od terminu zastawu i aby polisy były przechowywane w Banku i cedowane na zlecenie Banku, 3) na zastaw drogich kruszców w sztabach i monetach, najwyżej w stosunku 90% ich ceny według wartości zastawionego metalu, 4) na zastaw niepodlegających łatwemu zepsuciu towarów, najwyżej w stosunku 2/3 ich wartości z zastrzeżeniem, aby towary te były złożone w pomieszczeniach, zabezpieczonych od pożaru i pewnych we-